

ОМИТ. СУМНО. СУМНО АЖ ЗА КРАЙ...


◆ ДОРОЖНІ НОТАТКИ

Моє перше знайомство з приозерним Омитом, що знаходиться за 32 кілометри від райцентру, відбулось п'ятнадцять років тому. То була дивовижна зустріч з селом, що невпинно старіє, але ще так чітко тримається за життя, так хоче бачити в ньому спалахи весняної радості, народження нових сімей, а разом з ними - й майбутніх омیتських поколінь. Тоді навдивовижу символічними видавались мені лелечі гнізда на вікових тополях, впродовж невеличкої вулички, яку я про себе гордо нарекла Центральною. Здавалось, птахи звели свої гнізда в цім закутку не марне. Тільки ж мій оптимізм дещо пригасив тоді мудрий дід Леон. «Старість - не радість. Горб - не користь. Не помолодіє вже наш Омит...» Дід мав поважний вік. Пішов за межу у 97. І та наша зустріч з ним була перша і остання. Втім, як і зустріч з бабуною Олею, що торкалась рукою свого сторіччя, але ще так впевнено виводила просто неба пісні своєї далекої молодості. Потім ще був не один приїзд до цього дивовижного села. Але щоразу з сумом дізнавалась, що ще на одному обійсті перестала рипіти хвіртка. Не стало господаря. Не стало господині. А ось там - лиш залишки фундаменту на-

гадують, що на цьому місці колись теплилось життя, був сміх, було весілля. А ще з подивом зауважувала, як над озером, на колишніх обійстях омیتян, вибудовувались ошатні дачі. Проте, жодного разу, скільки б не кидала погляд у той бік, не помічала їх мешканців. На добротних брамах висіли замки. Чомусь вперто здавалось - вони замкнули серце села...

Лютневий день знову проліг до Омита. Але ця подорож викликала понад міру жалю. Он те обійстячко, де виспівувала мені колись баба Оля. Й хоч на ньому тепер далеко не вдовині хороми - мені чомусь крає серце його порожнеча. Вперше за всі роки на порозі сільської ради не зустріла жодного відвідувача. Кожен кабінет зачинений. Спеціалістам нема чим платити, а сільський голова, перепрошуючи, поспішає на зустріч з потенційним інвестором. Плекає бажання на те, що вона принесе хоч якийсь результат. Суму додає порожнє приміщення сільського клубу й облаштована в ньому кімната для водіїв. З січня-місяця припинився рух маршруту Омит-Рівне. Нема свого спеціаліста й на Омитському ФАПі. Здоров'я мешканців села тепер під патронатом фельдшера

Морочненської амбулаторії Валерія Некрашевича. Марна річ запросити нині навіть когось до розмови. В сільському магазині - ні душі. Й тамтешній продавець лиш широко розводить руками. Він - людина не місцева, то й про життя омیتян повідувати не прагне. Не вдається й затія завітати на перше-ліпше жиле обійстя й поспитати у господарів про їх життя-буття. Хтось посилається на стан здоров'я, а хтось просто категорично мовить: «Нема що й розказувати.» В надії повертаю на все ту ж Центральну вуличку. Зачинений ФАП. Напівпровалений дах над приміщенням колишньої школи. Лелечі гнізда навпроти - чи не найбільше ріжуть очі. А ось і крайня хатина, де колись так жваво вела розмову про сенс життя бабуня Комісариха. Вже й вона пішла за межу, а чоловік її - дід Мішка перебрався до сина, на Білорусь. Стих щасливий гомін поважної пари, що так цінувала свої сімейні стосунки і так раділа всім, хто переступав поріг домівки на краю села.

Повертаю назад. « і все?» - перепитую сама в себе. «А скільки ж того Омита?! Кільканадцять дворів, кільканадцять людей.» - одказую у відповідь. «Старість не радість...» Ловлю десь з небуття голос діда Леона. Сумно. Сумно аж за край...

Галина ГАВРИЛОВИЧ